

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Limampu't Isa

Palmoni: Pagbubunyag sa Panginoon ng Panahon at ng Wika sa Daniel at sa Pahayag

Jeff Pippenger

2024-01-15

Yaong “isang banal na nagsalita” sa Daniel kabanata walo, mga talatang 13 at 14, ay si Cristo bilang Palmoni. Sa aklat ng Apocalipsis, si Cristo ay tinutukoy bilang Alpha at Omega, na—bukod sa iba pang kamangha-manghang katotohanan—ay nagpapakilala kay Cristo bilang ang Kamangha-manghang Lingguwista; at magkasama, ang mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis ay naglalarawan kay Cristo bilang ang Panginoon ng panahon at ng wika. Hindi abot ng kakayahan ng tao na unawain ang kabuluhan at lalim ng kahulugang si Cristo, bilang Palmoni (ang Tagabilang ng mga Lihim), ay ipinakikilala ang katangiang iyon ng Kanyang likas sa dalawang talatang nagtatatag ng sentral na haligi ng Adbentismo; subalit ang mga lihim na pinipiling ihayag ng Tagabilang ng mga Lihim ay pananagutan nating kilalanin at ipagtanggol.

Ang mga bagay na lihim ay sa Panginoon nating Diyos; ngunit ang mga bagay na nahayag ay sa atin at sa ating mga anak magpakailanman, upang ating maisagawa ang lahat ng mga salita ng kautusang ito. Deuteronomio 29:29.

Isang lihim na nahayag ay ito: ang Tagabilang ng mga Lihim (Palmoni) ay yaong “isang banal na nagsalita”; at sa dalawang talata kung saan Niya ipinahayag ang Kaniyang Sarili, natutukoy ang sentral na haligi ng Adbentismo. Sa dalawang talatang iyon, tinutukoy ng Kahangahangang Tagabilang ang “pagdami ng kaalaman” na Kaniyang, bilang ang Leon ng lipi ni Juda, binuksan noong 1798. Sa dalawang talatang iyon, ang mga hiyas ng panaginip ni Miller, na kumakatawan sa “pagdami ng kaalaman,” ay, sa patnubay ng kamay ni Palmoni, ipinalathala sa dalawang tapyas ni Habakuk.

Nang magkagayo’y narinig ko ang isang banal na nagsasalita, at ang isa pang banal ay nagsabi sa banal na yaong nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palaging handog, at sa pagsalangsang ng pagkatiwangwang, na kapuwa ang santuario at ang hukbo ay ibinibigay upang yurakan? At sinabi niya sa akin, Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo’y malilinis ang santuario. Daniel 8:13, 14.

Matapos matanggap ni Daniel ang propetikong pangitain hinggil sa mga kaharian sa propesiyang biblikal, at pagkatapos na marinig niya ang makalangit na diyalogo sa mga talatang labing-tatlo at labing-apat, sinikap niyang maunawaan ang "pangitain."

At nangyari, nang ako, ako si Daniel, ay nakakita ng pangitain at hinanap ko ang kahulugan, narito, may tumayo sa harap ko na gaya ng anyo ng isang lalaki. At ako’y nakarinig ng tinig ng isang lalaki sa pagitan ng mga pampang ng Ulai, na tumawag at nagsabi, Gabriel, ipaunawa mo sa taong ito ang pangitain. Daniel 8:15, 16.

Ang "pangitain" na pinagsisikapan ni Daniel na maunawaan ay ang pangitaing "chazon", ngunit ang pangitaing "mareh" ang siyang ipinautos kay Gabriel na ipaunawa kay Daniel. Bawat katotohanan ay may mahalagang kaugnayan; at kung mapalampas ang katotohanang ito, ang estruktura at disenyo ng siping ito ay sa esensya'y nasisira. Sa talata 15, nang pinagsisikapan ni Daniel na maunawaan ang pangitaing "chazon", ang "mareh" ay nakatago, ngunit nananatiling kinakatawan, sapagkat sa pariralang "anyo ng isang tao" (Gabriel), ang salitang Hebreo na "mareh" ay isinalin bilang "anyo". Sa talata 15, kapwa mga salitang isinalin bilang "pangitain" ay kinakatawan. Si Daniel, sa talata 15, ay nagsisikap na maunawaan ang "chazon", ngunit si Palmoni ay nag-utos kay Gabriel, sa talata 16, na ipaunawa kay Daniel ang "mareh". Ang pagkakadiseno ng dalawang talatang ito ay sinadya, at binibigyang-diin nito ang ugnayan at pagkakaiba ng dalawang salita.

Si Palmoni ang nag-uutos kay Gabriel na ipaunawa kay Daniel ang "mareh," sapagkat ang nag-uutos kay Gabriel ay ang Isa na nakatayo sa ibabaw ng tubig, at narinig ni Gabriel ang Kanyang tinig, "tinig ng isang lalaki sa pagitan ng mga pampang ng Ulai." Ang Ilog Ulai ang umaagos sa pagitan ng mga pampang, at si Cristo ang Siyang nakatayo sa ibabaw ng tubig sa mga Kasulatan. Kalakip ng katotohanang iyan ang katotohanang si Cristo, bilang arkanghel, ang Siyang nag-uutos sa mga anghel. Ang tinig sa pagitan ng mga pampang ay ang tinig ng "yaong tiyak na banal" sa talatang labintatlo, at ang Kanyang salita ang nag-uutos kay Gabriel na ipaunawa kay Daniel ang pangitaing "mareh." Sa ikalabingdalawang kabanata ng Daniel, si Cristo ay muling nasa pagitan ng mga pampang ng ilog. Sa ikalabingdalawa Siya ay nakadamit ng lino, at sumumpa sa Kanya na nabubuhay magpakailanman.

Ngunit ikaw, O Daniel, ililihim mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng kawakasan; marami ang magpaparoo't parito, at lalago ang kaalaman. Pagkatapos ay tumingin ako, si Daniel, at narito, may dalawa pang iba na nakatayo, ang isa sa panig na ito ng pampang ng ilog, at ang isa sa panig na yaon ng pampang ng ilog. At sinabi ng isa sa lalaking nakadamit ng lino, na nasa ibabaw ng tubig ng ilog: Gaano katagal pa hanggang sa wakas ng mga kababalaghang ito? At narinig ko ang lalaking nakadamit ng lino, na nasa ibabaw ng tubig ng ilog, nang itaas niya ang kaniyang kanang kamay at ang kaniyang kaliwang kamay patungo sa langit, at sumumpa sa pamamagitan niya na nabubuhay magpakailanman na ito'y tatagal ng isang panahon, mga panahon, at kalahating panahon; at kapag natapos na ang pagkakalat ng kapangyarihan ng banal na bayan, matatapos ang lahat ng mga bagay na ito. Daniel 12:4-7.

Ang Lalaking "nakabihis ng lino, na nasa ibabaw ng mga tubig ng ilog," ay "itinaas Niya ang Kanyang kanang kamay at ang Kanyang kaliwang kamay sa langit, at sumumpa sa Kanya na nabubuhay magpakailanman," at Siya ang gayunding Lalaki na, sa ika-walong kabanata, ay nag-utos kay Gabriel. Sa Apocalipsis kabanata sampu, itinaas din ni Cristo ang Kanyang kamay at sumumpa sa Kanya na nabubuhay magpakailanman, ngunit doo'y nakatayo Siya sa ibabaw ng kapwa tubig at lupa.

At ang anghel na nakita kong nakatayo sa ibabaw ng dagat at sa ibabaw ng lupa ay itinaas ang kaniyang kamay sa langit, at sumumpa sa pamamagitan ng nabubuhay

magpakailan-kailanman, na lumikha ng langit at ng mga bagay na naroroon, at ng lupa at ng mga bagay na naroroon, at ng dagat at ng mga bagay na naroroon, na hindi na magkakaroon ng panahon. Apocalipsis 10:5, 6.

Ang makapangyarihang anghel sa kabanata sampu ng Apocalipsis ay si Palmoni, na nagsalita kay Gabriel mula sa pagitan ng magkabilang pampang ng ilog sa kabanata walo, at tinukoy kung kailan magaganap ang “wakas ng” mga “kababalaghan” sa kabanata labindalawa. Sa kabanata sampu ng Apocalipsis, Siya ang umungal na gaya ng “leon,” sapagkat Siya roon ay inilalarawan bilang ang Leon ng lipi ni Juda.

At sinabi sa akin ng isa sa matatanda, Huwag kang tumangis: narito, ang Leon sa lipi ni Juda, ang Ugat ni David, ay nagtagumpay upang buksan ang aklat at buksan ang pitong tatak nito. At nakita ko, at, narito, sa gitna ng luklukan at ng apat na nilalang na buhay, at sa gitna ng mga matatanda, ay nakatayo ang isang Kordero na waring pinatay, na may pitong sungay at pitong mata, na siyang pitong Espiritu ng Diyos na sinugo sa buong lupa. At lumapit siya at kinuha ang aklat mula sa kanang kamay niyaong nakaupo sa luklukan. Pahayag 5:5-7.

Bilang ang Leon ng lipi ni Juda, si Cristo ang Korderong nagtagumpay upang buksan ang aklat na tinatakan ng pitong tatak. Kung Siya man ay lumalakad sa ibabaw ng tubig sa aklat ni Daniel, o may isang paa sa dagat at ang isa sa lupa sa Apocalipsis, ang bawat isa sa mga paglalarawang propetiko ay nauugnay sa panahong propetiko. At bilang ang Leon ng lipi ni Juda, si Cristo ang kapwa naglalagay ng tatak at nag-aalis nito sa Kaniyang Salita. Kung paanong tinatakan Niya ang aklat ni Daniel, gayon din tinatakan Niya ang pitong kulog sa ikasampung kabanata ng Apocalipsis.

Ang makapangyarihang anghel na nagbigay ng tagubilin kay Juan ay walang iba kundi si Jesucristo. Ang paglalagay Niya ng Kanyang kanang paa sa dagat, at ng Kanyang kaliwa sa tuyong lupain, ay nagpapakita ng bahaging Kanyang ginagampanan sa pangwakas na mga tagpo ng dakilang tunggalian kay Satanas. Ang posisyong ito ay nagpapahiwatig ng Kanyang kataas-taasang kapangyarihan at kapamahalaan sa buong lupa. Ang tunggalian ay tumitindi at nagiging higit na di-matinag sa bawat kapanahunan, at magpapatuloy na gayon hanggang sa pangwakas na mga tagpo, kung kailan aabot sa rurok ang bihasang pagkilos ng mga kapangyarihan ng kadiliman. Si Satanas, na nakipag-isa sa mga taong masama, ay dadayain ang buong sanlibutan at ang mga iglesia na hindi tumatanggap ng pag-ibig sa katotohanan. Ngunit ang makapangyarihang anghel ay nag-aatas ng pagbibigay-pansin. Siya’y sumisigaw na may malakas na tinig. Ipakikita Niya ang kapangyarihan at kapamahalaan ng Kanyang tinig sa mga nakipag-isa kay Satanas upang salungatin ang katotohanan.

Pagkatapos na magsalita ang pitong kulog na ito, dumating kay Juan ang utos, gaya rin ng kay Daniel, hinggil sa munting aklat: ‘Tatakan mo ang mga bagay na ipinahayag ng pitong kulog.’ Ang mga ito’y tumutukoy sa mga darating na pangyayari na ihahayag ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod. Si Daniel ay tatayo sa kaniyang bahagi sa wakas ng mga araw. Nakita ni Juan ang munting aklat na inalisan ng tatak. Kung magkagayon, ang mga propesiya ni Daniel ay nagkakaroon ng kanilang wastong kinalalagyan sa mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel na ibibigay sa sanlibutan. Ang pag-aalis ng tatak sa munting aklat ang

mensaheng may kinalaman sa panahon.

Ang Aklat ni Daniel at ang Aklat ng Pahayag ay iisa. Ang isa ay hula, ang isa nama'y pahayag; ang isa'y aklat na tinatakan, ang isa nama'y aklat na binuksan. Narinig ni Juan ang mga hiwagang winika ng mga kulog, ngunit ipinag-utos sa kanya na huwag niyang isulat ang mga iyon.

"Ang natatanging liwanag na ibinigay kay Juan na ipinahayag sa pamamagitan ng pitong kulog ay isang pagbabalankas ng mga pangyayaring magaganap sa ilalim ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 7, 971.

Si Cristo, na kinakatawan bilang Palmoni, ang Tao sa mga kabanata walo at labindalawa na nasa ibabaw ng tubig, ay Siya rin ang makapangyarihang anghel na may munting aklat sa Kaniyang kamay. Siya ang Leon ng lipi ni Juda na nagseselyo at nagbubukas ng selyo ng Kaniyang Salita, at Siya ang nag-uutos kay Gabriel, sapagkat Siya si Miguel na arkanghel.

Gayunma'y si Miguel na arkanghel, nang nakikipagtalo siya sa diyablo hinggil sa katawan ni Moises, ay hindi nangahas magharap laban sa kanya ng mapanghamak na sakdal, kundi sinabi, Sawayin ka ng Panginoon. Judas 1:9.

Ang "Michael" ay pangalan ni Cristo, at ang pangalang iyon ay kumakatawan na Siya ang pinunong-hukbo hindi lamang ng mga anghel, kundi Siya rin ang may kapangyarihang bumuhay na mag-uli. Ang pangalang "Michael" ay nangangahulugang "sino ang tulad ng Diyos." Nang makita ni Nebukadnezar ang isang tulad sa Anak ng Diyos sa pugon na kasama ng tatlong mararangal na lalaki, ang kanyang nakita ay si Michael. At ang arkanghel na si Michael ay siya ring prinsipal ng bayan ng Diyos, na laban sa kanya ay nagmalaki ang munting sungay ng paganong Roma sa krus bilang katuparan ng Daniel, kabanata walo, talata labing-isa.

Ngunit ipakikita ko sa iyo yaong nakatala sa Kasulatan ng katotohanan; at walang sinumang naninindigang kasama ko sa mga bagay na ito, maliban si Michael, na inyong prinsipal. Daniel 10:21.

Si Miguel ang nag-uutos sa mga anghel, siyang muling bumubuhay sa mga patay, at siyang nagpapasiya kung kailan magwawakas ang probasyon.

"At sa panahong yaon ay tatayo si Miguel, ang dakilang prinsipal na tumatayong tagapagtanggol para sa mga anak ng iyong bayan; at magkakaroon ng panahon ng kapighatian, na gaya ng kailanma'y di pa nangyari mula nang magkaroon ng isang bansa hanggang sa panahong yaon; at sa panahong yaon ay maliligtas ang iyong bayan, bawa't isa na masusumpungang nakasulat sa aklat.' Kapag dumating ang panahong ito ng kapighatian, napagpasiyahan na ang bawa't kaso; wala nang probasyon, wala nang awa para sa mga hindi nagsisisi. Ang tatak ng Diyos na buhay ay nasa Kaniyang bayan. Ang munting nalabi na ito, na walang kakayahang ipagtanggol ang kanilang sarili sa nakamamatay na tunggalian laban sa mga kapangyarihan sa lupa na tinipon at inihanay ng hukbo ng dragon, ay ang Diyos ang ginagawa nilang sanggalang. Naipasa na ang dekreto ng pinakamataas na awtoridad sa lupa na sila'y sumamba sa hayop at tumanggap ng kaniyang tanda sa ilalim ng banta ng pag-uusig at kamatayan. Nawa'y tulungan ng Diyos ang Kaniyang bayan ngayon, sapagkat ano ang

magagawa nila kung magkagayo’y sa gayong kakilakilabot na tunggalian kung wala ang Kaniyang saklolo!" Testimonies, tomo 5, 212.

Ang pangwakas na hiwagang inaalisan ng tatak ng Leon ng lipi ni Juda ay ang Pahayag ni Jesucristo, at kasama rito ang katotohanang Siya ang may pamamahala sa balangkas at kaayusan ng bawat bahagi ng Kaniyang makahulagang Salita. Ang Lalaking nakadamit ng lino na nakatindig sa ibabaw ng mga tubig, na nag-aangat ng Kaniyang kamay at sumusumpa sa Kaniya na nabubuhay magpakailanman, at sumisigaw na gaya ng isang Leon, na nagiging sanhi upang ang pitong kulog ay ibulalag ang kanilang mga tinig, ay Siya ring nagtatatak sa aklat ni Daniel at nagtatatak sa pitong kulog sa Pahayag. Siya ang nagbubukas ng aklat na tinatakan ng pitong tatak, na may kapangyarihan sa pagkabuhay na muli, at ang dakilang Prinsipe na tumitindig at nagpapahayag ng katapusan ng palugit. Nang utusan ni Palmoni si Gabriel na ipaunawa kay Daniel ang pangitaing "mareh," iyon mismo ang Kaniyang ibig sabihin.

Hindi niya iniutos kay Gabriel na ipaunawa kay Daniel ang "chazon" na pangitain. Ang "chazon" na pangitain ay ang pangitain ng mga kaharian sa propesiya ng Biblia sa Daniel kabanata walo, mga talata isa hanggang labindalawa, at ito rin ang "vision" na tinutukoy sa talatang labintatlo, sa loob ng isang tanong hinggil sa tagal ng panahon. "Hanggang kailan ang pangitain?" Ang "chazon" na pangitain ay tumutukoy sa araw-araw (paganismo) at sa pagsalangsang (papalismo), mga kapangyarihang namiminsala na yumuyurak sa santuwaryo at sa hukbo.

Nang magkagayo’y narinig ko ang isang banal na nagsasalita, at ang ibang banal ay nagsabi sa yaong banal na nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palaging handog, at sa pagsalangsang na nagdudulot ng pagkatiwangwang, na ipinagkakaloob upang yurakan ang banal na dako at ang hukbo? Daniel 8:13.

Si Cristo, bilang Palmoni (ang Kahanga-hangang Tagabilang), ay tinanong: “hanggang kailan magtatagal ang ‘chazon’ na pangitain?” at Siya’y sumagot: “hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; saka lilinis ang santuwaryo.” Pagkatapos ay ninais ni Daniel na maunawaan ang “chazon” na pangitain na tumutukoy sa “ang palagiang handog, at ang pagsalangsang na nagpapatiwangwang, upang ibigay kapuwa ang santuwaryo at ang hukbo upang yurakan sa ilalim ng paa.” Ngunit inutusan si Gabriel na ipaunawa kay Daniel ang “mareh” na pangitain. Bawat katunayan ay may kabuluhan sa Salita ng Diyos. Ang “mareh” na pangitain ay ang pangitain ng mga gabi at mga umaga na tinukoy sa talatang dalawampu’t anim.

At ang pangitain tungkol sa gabi at sa umaga na ipinahayag ay totoo; kaya’t sarhan mo ang pangitain, sapagkat ukol pa ito sa maraming araw. Daniel 8:26.

Ang salitang "pangitain" ay nabanggit nang makalawa sa talata. Ang unang pagtukoy ay ang pangitaing "mareh" at ang ikalawa ay ang pangitaing "chazon." Ang pangitaing "mareh" ay ang pangitain ng "gabi at mga umaga." Ang pariralang Hebreo na "gabi at mga umaga" ay madalas matagpuan sa Bibliya, at laging isinasalin bilang "gabi at mga umaga," gaya sa talata dalawampu't anim. Ang kaisa-isang dako sa Bibliya na ito'y isinalin nang iba kaysa sa "gabi at mga umaga" ay nasa talata labing-apat, kung saan ito'y isinalin lamang bilang "mga araw." Ang aktuwal na Hebreo ng talata labing-apat ay mababasa nang ganito: "Hanggang sa dalawang libo't tatlong daang gabi at

mga umaga."

Ang talatang siyang pangunahing haligi ng Adventismo ay ang tanging talata sa Salita ng Diyos kung saan ang "evening and mornings" ay ipinahayag nang payak bilang "days." Bawat katunayan ay may sariling kabuluhan, at kung wala nang iba pa, maliwanag na sinadya ni Palmoni na bigyang-diin ang talatang iyon. Ginawa niya ito sa pamamagitan ng pagbibigay-direksiyon sa isipan ng mga nagsalin ng King James Bible upang isulat ang parirala sa paraang naiiba kaysa sa laging pagkakasulat nito sa Kaniyang Salita. Ang puntong dapat mahango mula sa katunayang ito ay na, kapag si Gabriel ay sinabihang ipaunawa kay Daniel ang pangitaing "march," ang ipinag-uutos sa kanya ay ipaunawa kay Daniel ang pangitaing ukol sa paglitaw ng 1844, at hindi ang pangitaing "chazon" na tumutukoy sa pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo.

Ang pangitain hinggil sa "mga gabi at umaga" ay tungkol sa isang pagpapakitang naganap nang magsimula ang paglilinis ng santuwaryo noong Oktubre 22, 1844. Ang pangitain ng pagpapakita noong Oktubre 22, 1844 ay hindi tungkol sa pagyurak sa santuwaryo, kundi sa paglilinis ng santuwaryo. Mayroon bang propetikong pagpapakita noong petsang iyon?

Ang pagdating ni Cristo, bilang ating Dakilang Saserdote, sa Kabanal-banalang Dako para sa paglilinis ng santuwaryo, na ipinakikita sa Daniel 8:14; ang pagdating ng Anak ng Tao sa Matanda sa mga Araw, gaya ng iniharap sa Daniel 7:13; at ang pagdating ng Panginoon sa Kanyang templo, na ipinanghula ni Malakias, ay mga paglalarawan ng iisang pangyayari; at ito rin ay kinakatawan ng pagdating ng lalaking ikakasal sa kasalan, na inilarawan ni Cristo sa talinghaga ng sampung dalaga, sa Mateo 25. *The Great Controversy*, 426.

Inutos kay Gabriel na ipaunawa kay Daniel ang propetikong pagpapakita ni Cristo sa Kanyang templo noong Oktubre 22, 1844. Dahil dito, ibinigay ni Gabriel kay Daniel ang ikalawang saksi hinggil sa petsang Oktubre 22, 1844, sapagkat pinatnubayan ni Gabriel ang bawat may-akda ng Bibliya na nagtala ng anumang anyo ng biblikal na prinsipyong nagsasaad na ang katotohanan ay itinatag sa pamamagitan ng patotoo ng dalawa. Kung ipaunawa ni Gabriel kay Daniel ang Oktubre 22, 1844, mangangailangan siya ng ikalawang saksi upang itatag ang "pangitain ng pagpapakita."

Sinimulan ni Gabriel ang kaniyang gawain sa pamamagitan ng unang pagtugon sa pagnanais ni Daniel na maunawaan ang pangitaing "chazon," at ginagawa niya ito sa pamamagitan ng pagtukoy na ang pangitaing "chazon" ay ang pangitaing nagtatapos sa "time of the end" noong 1798.

At aking narinig ang tinig ng isang lalaki mula sa pagitan ng mga pampang ng Ulai, na tumawag at nagsabi, "Gabriel, ipaunawa mo sa taong ito ang pangitain." Kaya't siya'y lumapit sa kinatatayuan ko; at nang siya'y lumapit, ako'y natakot at nagpatirapa sa aking mukha; ngunit sinabi niya sa akin, "Unawain mo, anak ng tao; sapagkat ukol sa panahon ng wakas ang pangitain." Daniel 8:16, 17.

Ang "pangitain" sa naunang talata, na siya ring "sa panahon ng kawakasan," ay ang pangitaing "chazon." At ang "panahon ng kawakasan" sa aklat ni Daniel ay 1798. Ito ang "pangitain" na pinagsikapan ni Daniel na maunawaan, ngunit hindi ito ang "pangitain" na iniutos kay Gabriel na ipaunawa kay Daniel. Para roon ay magbibigay si Gabriel ng ikalawang saksi.

Kaya't lumapit siya sa kinatatayuan ko; at nang siya'y lumapit, ako'y natakot at nagpatirapa ako: ngunit sinabi niya sa akin, Unawain mo, O anak ng tao: sapagkat tungkol sa panahon ng wakas ang pangitain. At habang siya'y nakikipag-usap sa akin, ako'y nasa malalim na pagkakatulog, na nakayukbo ang aking mukha sa lupa: ngunit hinipo niya ako, at itinindig niya ako. At sinabi niya, Narito, ipaaalam ko sa iyo kung ano ang mangyayari sa katapusan ng poot: sapagkat sa panahong itinalaga ay darating ang wakas. Daniel 8:17-19.

Sinimulan ni Gabriel ang kaniyang atas sa pamamagitan ng pagsasabi kay Daniel, "Masdan," na isang pagtuturo kay Daniel na isaalang-alang ang susunod na katunayan. Ang susunod na katunayan ay na ang "huling poot," sa dalawang "pitong panahon" ng Levitico dalawampu't anim, ay nagwawakas noong 1844. Ang "huling poot" ay tuwirang tinutukoy bilang isang hulag may takdang panahon, sapagkat mayroon itong "takdang panahon" kung kailan ito "magwawakas." Ang "poot" ay kailangang kumatawan sa isang yugto ng panahon, sapagkat mayroon itong "takdang panahon" para sa kaniyang katapusan. Kung ang "poot" ay isang simpleng punto lamang sa panahon, wala sana itong katapusan; magiging yaon lamang ang mismong sandali kung kailan ito naganap.

Ang "poot" ay may tinakdang wakas, kaya kumakatawan ito sa katapusan ng isang yugto ng panahon. Ang panahong iyon ay inilalarawan bilang "ang huling poot." Kung may huli, kung gayon ay nararapat na may una. Ang "unang poot" ay tinutukoy sa ikalabing-isang kabanata ng Daniel, at doon ito rin ay isang yugto ng panahon, sapagkat ang kapapahan ay "magsasagawa at sasagana" hanggang sa katapusan ng "poot."

At ang ilan sa mga may unawa ay mabubuwal, upang subukin sila, at dalisayin, at paputihin, hanggang sa panahon ng wakas; sapagka't ito'y para pa sa panahong itinalaga. At ang hari ay gagawa ayon sa kaniyang kalooban; at itataas at dadakilain niya ang kaniyang sarili higit sa bawat diyos, at magsasalita ng mga kagila-gilalas na bagay laban sa Diyos ng mga diyos, at magtatagumpay hanggang sa maganap ang kapootan: sapagka't ang ipinasiya ay magaganap. Daniel 11:35, 36.

Sa dalawang talatang ito, ang hari na gumagawa ayon sa kaniyang kalooban at nagpapakataas sa kaniyang sarili ang paksa. Ang talatang tatlumpu't anim ang talatang inilahad ni Pablo sa ibang pananalita, habang kaniyang kinikilala ang "tao ng kasalanan" na naluluklok sa templo ng Diyos, na ipinakikita ang kaniyang sarili na siya ay Diyos. Ang pag-uusig ng Madilim na Panahon mula taong 538 hanggang 1798 ay tinukoy sa talatang tatlumpu't lima, at nagpapatuloy hanggang sa "panahon ng wakas" na 1798, na siyang "takdang panahon." Pagkatapos, tinutukoy ng talatang tatlumpu't anim na ang kapapahan ay "sasagana" "hanggang maganap ang poot." Tinutukoy ng talata na ang kapapahan ay sumagana hanggang 1798; sa puntong iyon, ang unang "poot" ay "natupad." Ang Salitang propetiko ng Diyos ay "ipinasiya" na ang kapapahan ay magpapatuloy sa loob ng isang libo't dalawang daan at animnapung taon, hanggang 1798, na siyang "panahon ng wakas."

Ang unang "poot" ay nagtapos noong 1798, at ang "huling poot" ay nagtapos noong 1844. Ang dalawang poot ay inilarawan bilang mga yugto ng panahon na may mga tiyak na katapusan, kaya't kinikilala ang mga ito kapwa bilang mga propesiya ng panahon. Inutusan ni Palmoni si Gabriel na

ipaunawa kay Daniel ang “pangitaing anyo” (“mareh”) tungkol sa mga “gabi at umaga” (mga araw) na nagtukoy sa Oktubre 22, 1844, at ginawa niya ito sa pamamagitan ng pagbibigay ng ikalawang saksi sa petsang iyon.

Ang “chazon” na pangitain ng talatang labintatlo, na nais maunawaan ni Daniel, ay ang pangitain ng pagyurak na nagwakas sa “panahon ng wakas” noong 1798. Ang “mareh” na pangitain ng talatang labing-apat ay nagtapos sa pagpapakita ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako noong Oktubre 22, 1844, bilang katuparan ng propesiya ng panahon na dalawang libo’t tatlong daang taon, at gayundin bilang katuparan ng propesiya ng panahon na dalawang libo limang daan at dalawampung taon. Ang kapwa mga propesiyang iyon tungkol sa panahon ay inilalarawan sa mga banal na tapyas ni Habacuc, na kinilala ni Sister White bilang pinatnubayan ng kamay ng Panginoon, at hindi dapat baguhin.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Marami pa tayong mga aral na dapat matutuhan, at marami, marami ring dapat iwaksi sa mga dati nating natutuhan. Tanging ang Diyos at ang langit lamang ang di-nagkakamali. Ang mga nag-aakalang kailanman ay hindi nila kailangang isuko ang isang pinakaiingatang pananaw, na kailanman ay hindi sila magkakaroon ng pagkakataong baguhin ang isang opinyon, ay mabibigo. Hangga’t mahigpit at di-matitinag nating pinanghahawakan ang sarili nating mga kaisipan at opinyon, hindi natin makakamtan ang pagkakaisang ipinanalangin ni Cristo. Review and Herald, Hulyo 26, 1892.